

Adam Krauss, Janina Krauss

Tarnobrzeg. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 4, 89

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

TARNOBRZEG

Muzeum Archeologiczne w Krakowie

Stanowisko 1

Badania prowadzili mgr mgr Adam i Janina Kraussowie. Finansował WKZ w Krakowie. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej z okresu halsztackiego.

Przeprowadzono badania ratownicze na cmentarzysku kultury łużyckiej. Jest ono zlokalizowane na nieznacznym wzniesieniu przy ul. Zawadzkiego, w miejscu budowy osiedla mieszkaniowego. W czasie prac wykopaliskowych odkryto 8 grobów ciałopalnych, popielnicowych. Wyposażenie ich stanowiły popielnice ze spalonymi kośćmi, przystawki i wyroby metalowe. W warstwie kulturowej natrafiono na fragmentarycznie zachowaną figurkę zwierzęcą.

Na cmentarzysku tym, znanym w literaturze z początków XX wieku pod nazwą „Tarnobrzeg — niwa Rolki”, W. Demetrykiewicz odkrył kilka grobów łużyckich.

WĘGIELSZTYN,
pow. Węgorzewo

patrz wczesne średniowiecze

WICINA, pow. Lubsko

Konserwator Zabytków Archeologicznych i Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze

Stanowisko 1

Badania prowadził mgr Adam Kołodziejski. Finansował WKZ i Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze. Piąty sezon badań. Osada obronna kultury łużyckiej z okresu halsztackiego (D).

Kontynuowano badania na osadzie, położonej wśród podmokłych łąk, nad rzeką Lubiną, około 1 km na północny-zachód od wsi Wicina. Prace prowadzono na arze dz.b i arze 209 dz.d-c, gdzie wydobyto studnię, odkrytą w 1969 r. Zbudowano ją z pionowych dranic, ściśle przylegających do siebie. Obudowę z belek, podtrzymującą pionowy układ dranic, zabezpieczono do dalszej konserwacji i ewentualnego wykorzystania w ekspozycji terenowej bądź muzealnej.

Badaniami objęto również ar 236 d. b, c, d, na którym w ubiegłym sezonie odkryto górną część konstrukcji drewnianych. Obecnie odsłonięto pozostałość zawałonych ścian dłuższych, zachowaną częściowo podłogę